

ELECCIONS GENERALS, TARDOR O PRIMAVERA

La legalitat s'imposa a l'estratègia

Mentre l'equip econòmic del govern de Felipe González és partidari d'avançar les eleccions generals al pròxim octubre, els imperatius legals imposats pels estatuts de Galícia i Andalusia podrien forçar a celebrar les eleccions generals, com també les autonòmiques de Galícia, Andalusia, i probablement Madrid, la primavera pròxima.

J. Hernández

El possible avançament de les eleccions generals que haurien de celebrar-se, legalment, el juny de 1990, és el rumor de l'estiu. Una ambígua frase del president González, després de la reunió amb el rei a Mallorca, n'ha estat el punt de partida. Els partits es van posar nerviosos, les redaccions dels mitjans de comunicació, més necessitades de novetats a l'estiu, van engegar la maquinària i va començar a crear-se un clima pre-electoral excessiu i que, potser, no té massa a veure amb la realitat.

Realment, en el govern socialista que presideix Felipe González es dona un debat sobre quina és la millor data de celebració de les eleccions generals des del 16 de juny, dia que es va conèixer que el desgast socialista era molt menor que el de la resta de les forces polítiques que competien pels escons d'Estrasburg. En aquest debat el ministre d'Economia i Hisenda, Carlos Solchaga, i tot l'equip econòmic del govern han defensat que és millor convocar les eleccions el més aviat possible. De fet, han proposat la data del 29 d'octubre, per necessitats d'estratègia de la política econòmica.

El problema de Carlos Solchaga apareix en les xifres d'inflació. Aquest índex macroeconòmic s'ha disparat en els darrers mesos, fins al punt que experts del Ministeri d'Economia consideren que a finals d'any la inflació pot ser del 8%.

Aquest nivell d'inflació, després de l'èxit dels darrers cinc anys, seria un gran pas endarrere per a tot l'equip econòmic, el qual ja ha estat advertit per organismes internacionals dependents de la CEE. Des d'aquest punt de vista, Carlos Solchaga necessita una política d'ajust dur, l'elaboració d'uns Pressupostos Generals per al 1990 de

Carlos Solchaga.

caràcter fortament restrictiu i el fre de l'onada de consumisme que caracteritza la societat espanyola i que és l'índex d'un creixement a la japonesa, només que assentat sobre una base molt menys estable.

Des d'aquest punt de vista, és lògic defensar la celebració immediata d'eleccions, ja que tot sembla indicar que, en aquests moments, el PSOE aconseguiria, o estaria molt prop d'aconseguir, la majoria absoluta. Amb aquesta nova majoria, el govern seria fort, políticament, per a imposar mesures restrictives i impopulars i, a més, frenaria en gran proporció l'ofensiva sindical prevista per a la tardor per CCOO i UGT.

Però el projecte d'avançament de les eleccions xoca amb el complicat mapa autonòmic, que imposa limitacions legals a la convocatòria d'eleccions.

En primer lloc, la legislatura gallega acaba a finals d'any i les eleccions han de celebrar-se més o menys sobre

el 20 de desembre, data considerada incòmoda per quasi tots els partits. Per peculiaritats de l'estatut gallec, el president autonòmic no pot dissoldre el Parlament. Ara està pendent de l'aprovació d'una esmena a l'Estatut, que no pot ser aprovada abans de setembre. Aquest fet és molt important perquè, per imperatius legals, entre dues eleccions han de transcórrer almenys tres mesos. És a dir, o es troba alguna forma d'avançar les eleccions gallegues o la data d'octubre és una especulació sense cap fonament ni possibilitat jurídica.

En segon lloc, hi ha les eleccions andaluses. La legislatura andalusa finalitza al juny, i a partir d'aquest moment, hi ha dos mesos de termini per a la convocatòria d'eleccions. Però Andalusia té el mateix problema que Galícia, amb l'afegit que hi ha problemes interns en el PSOE, el president Rodríguez de la Borbolla està enfrontat a l'aparell del partit i s'oposa a fer coincidir les eleccions generals amb les andaluses.

Finalment, hi ha la situació madrilenya, on la moció de censura ha col·locat la vida política regional en un carrer sense més eixida, aparentment, que forçar, per via d'una fracassada moció de confiança, una espècie d'*harakiri* dels mateixos socialistes, que donara pas necessàriament a una disposició del Parlament autònom, qüestió per a la qual el president Leguina tampoc té competències per resoldre-ho. Això afegeix una data més al ja complicat mapa electoral.

A la vegada, cal assenyalar que els experts electorals estan d'acord que celebrar, entre octubre i juliol, eleccions cada tres mesos, podria dur a una abstenció tan gran que, a més d'afectar greument els partits majoritaris, podria significar un problema per al mateix sistema democràtic.

En aquest context, encara que finalment Carlos Solchaga, com sembla que passarà, guanye políticament l'actual debat, serà difícil trobar l'esclatxa jurídica. Així les coses, no pot descartar-se que, finalment, les eleccions generals se celebren, amb les andaluses, a la primavera de 1990, una vegada s'aprove una reforma de l'Estatut andalús després de les vacances de l'estiu. □